KUSURSUZ YARATAN

İÇİNDEKİLER

KUSURSUZ

Bülbül, öğle vakti coşmuştu ve bütün içtenliğiyle Allah'ın güzel isimlerini anıyordu. Sesi öyle güzeldi ki çevresindekiler büyük bir zevkle onu dinliyordu. Allah'ın güzel isimlerini ezbere bilenler bülbüle eşlik ediyor, bilmeyenler de dinlerken bir an önce öğrenme hevesine kapılıyordu.

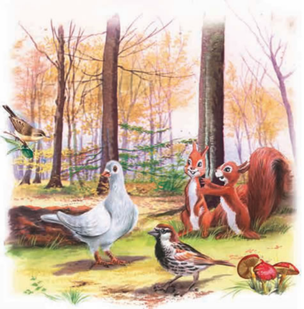
Yâ Cemîlü Yâ Allah Yâ Garîbü Yâ Allah
Yâ Mucîbü Yâ Allah Yâ Habîbü Yâ Allah
Yâ Raûfü Yâ Allah Yâ Atûfu Yâ Allah
Yâ Marûfü Yâ Allah Yâ Lâtîfü Yâ Allah
Yâ Azîmü Yâ Allah Yâ Hannânü Yâ Allah
Yâ Mennânü Yâ Allah Yâ Deyyânü Yâ Allah
Yâ Sübhânü Yâ Allah Yâ Emânü Yâ Allah

Bülbül, Allah'ın güzel isimlerini hoş bir seda ile okuyup şakıdıkça içi huzurla doluyor, âdeta kendinden geçiyordu. Üstelik sesi de gittikçe güzelleşiyordu:

Yâ Bürhânü Yâ Allah Yâ Sultânü Yâ Allah
Yâ Müsteânü Yâ Allah Yâ Muhsinü Yâ Allah
Yâ Müteâlü Yâ Allah Yâ Rahmânü Yâ Allah
Yâ Rahîmü Yâ Allah Yâ Kerîmü Yâ Allah
Yâ Mecîdü Yâ Allah Yâ Ferdü Yâ Allah
Yâ Vitru Yâ Allah Yâ Ehadü Yâ Allah
Yâ Samedü Yâ Allah Yâ Mahmûdü Yâ Allah

Bu arada Tontiş Güvercin ile Can Serçe de sessizce gelip tesbihat korosuna katıldılar. Aslında kendi yuvalarında tesbihatlarını az önce tamamlamışlardı. Fakat, bu güzel ortamdan etkilenince onlarla birlikte tekrar zikretmeye başlamışlardı:

Yâ Sâdıkal-va'dü Yâ Allah
Yâ Ğaniyyü Yâ Allah
Yâ Kâfî Yâ Allah
Yâ Bâkî Yâ Allah
Yâ Kâdiru Yâ Allah
Yâ Kahhâru Yâ Allah
Yâ Ğaffaru Yâ Allah
Yâ Aliyyü Yâ Allah
Yâ Şâfî Yâ Allah
Yâ Muâfî Yâ Allah
Yâ Hâdî Yâ Allah
Yâ Sâtiru Yâ Allah
Yâ Cebbâru Yâ Allah
Yâ Fettâhu Yâ Allah

Ve sonunda "O'nun şanı çok yücedir." anlamında "Celle Celâlühu" diyerek duaya başladı bülbül. Öyle güzel dua ediyordu ki alınan manevî zevki kelimelerle anlatmak mümkün değildi.

Bu güzel dualar bir süre daha devam etti. "Âmin" deyip etrafına bakınca, birden kalabalığı gördü çevresinde.

Henüz bülbülün okuduğu tesbihatı bilmeyenler yalvarmaya başladılar:

– Bu tesbihatı çok beğendik. Ne olur bize de öğret, ne olur!

– Tamam tamam, dedi güzel sesli bülbül. En kısa sürede size öğretirim inşaallah. Yalnız şu an bizim bir yere gitmemiz lâzım. Bakın Tontiş'le Can Serçe beni bekliyorlar. Daha önce sözleşmiştik.

Tontiş Güvercin, bülbülü tebrik etti:

– İnan ki ilk defa böylesine güzel ve bu kadar hoş bir nağme dinliyorum, dedi. Demek ki bülbülün ağzından her şey güzel oluyor. Hele bir de böyle güzel isimler olunca...

– Estağfirullah! Tesbihatı güzelleştiren Allah'ın güzel isimleridir.

– Doğru söylüyorsun. Bu güzel isimleri, manalarıyla birlikte keşke herkes bilse!

Can Serçe:

– Ben bu güzel isimleri biliyorum, dedi. Ancak bazılarının anlamlarını henüz daha öğrenemedim.

Tontiş, Can Serçe'nin sırtını kanadıyla sıvazladı ve:

– Zamanla öğrenirsin, dedi. Sohbetlerimizde ara ara buna yer veriyoruz zaten.

– Çoğunun anlamını araştırıp buldum, dedi Can Serçe. Ancak hepsini tam öğrenemedim. Hele çok merak ettiğim biri var ki ne manaya geldiğini bir türlü bulamadım.

– Hangisini?

– **Sübhan** ismini.

– Sana bunu anlatmayı çok isterdim, dedi Tontiş Güvercin. Fakat, şu an buna vaktimiz yok. Sohbete geç kalıp da arkadaşlarımızı bekletmeyelim. İlk fırsatta sana anlatırım inşaallah. Zaten Küçük Çam'ın etrafı çoktan dolmuştur bile.

Bu konuşmalardan sonra Can Serçe, Tontiş Güvercin ve bülbül hep birlikte yola koyuldular. Az sonra da hiç hesapta olmayan büyük bir tehlikeyle karşılaştılar. Korku dolu bir kaçış başlamıştı onlar için. Kalbi küt küt atmaya başlayan Can Serçe seslendi:

– Hey Tontiş, baksana arkamızdaki Şahin bizi takip ediyor!

– Zannetmem, hem niçin takip etsin ki?

– Sinsi sinsi geliyor işte, baksana!

– Takma kafana Can Serçe. Sen yoluna devam et.

Oysa şahin, gittikçe yaklaşıyordu. Niyeti de pek iyi görünmüyordu.

– Haklısın galiba, dedi Tontiş. Biraz daha hızlanalım.

Ne kadar hızlansalar da şahin bir türlü peşlerini bırakmıyordu. Doğrusu üçü de iyice yorulmuştu.

Hemen alçalarak ormanın içinden uçmaya devam ettiler. Dalların, çalılıkların arasında şahinin kendilerini takip edemeyeceğini düşündüler. Bu kovalamaca sırasında daha önce hiç görmedikleri yerlere gelmişlerdi. Peşlerinde bir şahin olmasa durup etraftaki dereleri, yemyeşil ağaçları ve rengârenk çiçekleri hayran hayran izleyeceklerdi. Üçü de "Allah, her şeyi ne kadar güzel, ne kadar kusursuz yaratıyor." diye düşündüler.

Uzun uzun bu güzelliklere bakmak istediler. Ama arkadaki şahinin artık kanat sesleri bile duyulur olmuştu.

Güçleri tükenmiş ve umutları kalmamıştı ki karşılarına bir kayalık çıktı.

Can Serçe, bülbül ve Tontiş Güvercin son bir gayretle kayalıklara vardılar. Hemen kayalığın içindeki küçük bir kovuğa girdiler. Şahin bu duruma oldukça şaşırdı. Sonra bu kovuğun ağzına gelerek onlara öfkeyle:

– Elimden kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz, diyerek gürledi. Havada yemek yemeyi pek sevmem zaten. Şimdi işimi daha da kolaylaştırdınız işte! Beklerim ben de, dedi. Nasıl olsa dışarıya çıkacaksınız. Aç susuz günlerce orada duracak hâliniz yok ya.

Hem Can Serçe hem de Tontiş çok korkuyordu. Şu an beklemekten başka çareleri yoktu. Üstelik arkadaşlarına haber vermeleri de mümkün değildi.

– Ne yapacağız şimdi, dedi Can Serçe. Bırakıp gideceğe benzemiyor. Sonumuz geldi galiba.

– Ümitsizlik Allah'a inananlara yakışmaz, dedi bülbül. Allah bir kurtuluş yolu gösterir elbet.

Şahin, içeride konuşulanlara bir anlam veremiyordu. "Şimdiye kadar korkudan ödleri kopmalıydı bunların!" diye düşündü. Sonra dikkatlice içeriye baktı, üçü de gayet rahat görünüyordu.

Nasıl olsa bir vakit gelecek, açlık ve susuzluk canlarına tak edecekti. Onun için sabırla beklemeliydi.

Bu sırada şahinin kendilerine bir şey yapamayacağını anlayan üç arkadaş iyice rahatladı.

Can Serçe:

– Ne kaçıştı ama bizimki. Az daha şu koca şahine yem oluyorduk, dedi. Bunun üzerine Tontiş:

– Daha tehlike geçmiş değil unutmayın. Ama ben size geçtiğimiz yerlerdeki güzellikleri hatırlatmak istiyorum. Bülbül:

– Evet, evet. Ne harika çiçekler, kocaman ağaçlar ve yemyeşil yerler gördük. Türlü türlü hayvanlar... Her şey uyum içinde. Tontiş:

– Gerçekten çok doğru söyledin. Allah bütün bunları yaparak bize "**Sübhan**" isminin yansımasını gösteriyor. Hiçbir yerde hiçbir şeyde eksik, kusurlu bir şey bırakmıyor. Her şeyi noksansız, mükemmel yaratıyor.

İçeride bu konuşmalar sürerken onları iştahla bekleyen şahinin sabrı da bütün bütün taşmıştı:

– Hey oradakiler, diye bağırdı. Kendinizi boşuna yormayın. Hiçbir güç sizi elimden kurtaramaz artık! Hadi bir an önce çıkın da bitirelim şu işi. Karnım iyice acıktı.

– O kadar kolaysa kendin gel, dedi Tontiş Güvercin. Burası daha rahat. Havada yemeği pek sevmiyorsun nasıl olsa. Buraya bir yer sofrası serersin. Hadi gel, seni bekliyoruz bak.

Şahin iyice sinirlenmişti:

– Ben size gösteririm. Az sonra nasıl olsa oradan çıkacaksınız siz!

– Haklısın, dedi bülbül. Hangimizden başlamak istersin? Sırayla gelelim de seni fazla yormayalım.

Bu alaylı konuşmaları duyunca, şahin çileden çıkmıştı. Gagasını kovuğun girişine vurmaya başladı.

– Biraz daha gayret, diye takıldı Tontiş. Delik genişledi bak. Vur biraz daha gaganı.

Şahin burnundan soluyordu:

– Gösteririm ben size! Bakalım dışarı çıkınca da böyle cesur cesur konuşabilecek misiniz? O zaman görürsünüz gününüzü!

Bu esnada gür bir ses duyuldu:

– Ne bu gürültü? Ne oluyor burada?

O da kim? Gelen koca bir kartaldı. Kartal, şahini görünce çok sinirlendi:

– Vay vay vaaay! Bak kim gelmiş! Ben sana bizim kayalıklara uğrama demedim mi? Senin için iyi olmaz demedim mi? Çabuk terk et burayı!

Bu sözler şahinin gururuna dokundu:

– Terk etmezsem ne olurmuş?

– Geçen sizin kayalıklardan beni kovmuştun ya. Ne yüzle geldin buraya? Çabuk terk et burayı, yoksa karışmam!

– Ne yapar mışsın?

– Ne yapacağımı şimdi görürsün!

– ...

Sonunda ikisinin arasında kıyasıya bir kavga başladı. Şahinin kaçmaktan başka çaresi kalmadı. Kartal, iyice uzaklaşana kadar şahini takip etti.

– Hırs, geçimsizlik ve kavga... Ne kadar kötü şeyler bunlar, dedi Tontiş. Birbirimizi sevsek, kardeş kardeş yaşasak ne olur sanki?

Can Serçe'nin titremesi henüz geçmemişti:

– Şahinler, kartallar hep kötü müdür böyle?

Bu soruyu bülbül cevapladı:

– Her varlığın iyisi de vardır, kötüsü de... Yaratılmışların en üstünü olan insanlar arasında bile kötüler çıkabiliyor.

– Allah'ı tanıyan, O'nu mutlaka sever. O'nu seven de asla kötü olamaz, kötülük yapamaz. Öyle ise "Allah'ı yeterince tanımıyorlar." demektir bu. Öyle değil mi?

– Elbette Can Serçe.

– Öyleyse Allah'ı tanıyan ve seven varlıklar, her yönüyle mükemmeldir değil mi? Onlar kusursuz, günahsız bir hayat yaşarlar. Yani...

Tontiş, bu sırada söze girdi:

– Kusura bakma, dedi. Sözünü balla kestim. Unutma ki kusursuz olan, mükemmel olan sadece Allah'tır. **Sübhan** ismi, sadece Yüce Rabbimize mahsustur. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. Gökyüzüne baktığımızda ayın, yıldızların, gezegenlerin mükemmel yaratıldığını görürüz. Hiçbirinde zerre kadar bir kusur yoktur. Yeryüzündeki otlar, ağaçlar, çiçekler, meyveler, kelebekler ne kadar güzel yaratılmış değil mi? Bu kusursuz ve harika yaratılış, onları yaratanın "kusursuz" olduğunu gösteriyor.

Bülbül:

– Sohbetiniz çok güzel, dedi. Ama arkadaşlarımızı yeterince beklettik zaten. İyice merak etmişlerdir bizi.

– Gidelim öyleyse, dedi Tontiş.

Birlikte nazlı nazlı havada süzülerek yollarına devam ettiler.

Hava çok berraktı, ıpılıktı her yer. Çoban Tepesi yukarıdan kuşbakışı öyle güzel görünüyordu ki. Gölüyle, yeşiliyle, çiçekleriyle cenneti andırıyordu âdeta.

Bu güzelliği seyrederek yavaş yavaş Çoban Tepesi'ne indiler. Herkes merakla onları bekliyordu:

– Nerede kaldınız, dedi çiğdem. Baksanıza buradaki herkes, meraktan neredeyse çatladı.

– Çiğdem doğru söylüyor, dedi mantar.

Bu arada Küçük Çam:

– Hele durun bakalım, diye söylendi. Önce rahat bir nefes alsınlar. Gecikmelerinin mutlaka önemli bir sebebi vardır.

Bülbül olanları bir bir anlattı. Sözlerini şöyle tamamladı:

– Anlayacağınız **Sübhan**, yani "hatasız, kusursuz, eksiksiz olan" Rabbimiz yine imdadımıza yetişti. Bir vesileyle bizi kurtardı.

Bilge Tavşan:

– Siz gelmeden önce biz de bu isimden bahsediyorduk, dedi. Bu ismi izah etmek, anlamak çok zor. Çünkü bizim kabiliyetlerimiz sınırlı yaratılmıştır. Görmemiz sınırlı, gücümüz sınırlı, aklımız sınırlı... Yani sınırlı şeylerle sınırsız bir varlığı anlamak çok zordur.

– Doğru, dedi Tontiş. Rabbimiz yine de bize anlama gücü versin. O'nun sonsuz gücünü, sınırsızlığını, kusurdan uzak oluşunu anlamak gerçekten zor. Fakat bunun zorluğunu kavramak da bir yönüyle O'nu anlamak demektir.

Bu sözlerin ardından ortalığı bir sessizlik kapladı.

Bilge Tavşan yine ön ayaklarını kaldırıp duaya başladı:

– Ey her türlü hatadan, kusurdan, eksiklikten uzak olan Rabbimiz. Kusurlarımızı ört, hatalarımızı bağışla Sen affedicisin, affetmeyi çok seversin. Bizleri de affet. Huzurundan kovma bizleri. Dualarımızı kabul buyur Allah'ım. Seni gerçekten sevenlerden eyle hepimizi. İçimize Senin sevgini, Senin muhabbetini ve aşkını koy. Muhakkak her şey Senin dilemenle olur ve kalpler Senin kudret elindedir.

GÜVEN

Yaz mevsimi yerini soğuklara bırakınca, Çoban Tepesi sakinleri kış mevsimi için programlar yapmaya başlamışlardı. Bir kısmı yaratılışı gereği kış uykusuna yatacaktı. Bir kısmı da hayatlarını bu

mevsim şartlarına göre devam ettireceklerdi.

Geçen hafta herkes son kez bir araya gelmiş ve bu konuyu görüşmüşlerdi. Kış uykusuna yatacak olanlarla helâlleşmişler ve baharda görüşmek üzere vedalaşmışlardı. Diğerleri ise sohbetlere devam etme kararı almışlardı. Bugün buluşup sohbet için program yapacaklardı. Buluşma yeri de her zamanki gibi yine Küçük Çam'ın yanıydı.

Tontiş Güvercin, gözlerini ovuşturarak yuvasından çıktı. Birden gözleri kamaştı. Vücudu titremeye başladı. Çünkü; hava çok soğuktu ve her taraf karla kaplıydı. Bunu farkeder etmez:

"Vay canına! Gece boyunca kar yağmış demek ki. Ben niye farketmedim acaba?" dedi.

Aslında gece oldukça soğuk geçmişti ve bir şeyler hissetmişti Tontiş. Yalnız bu kadar karla kışla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Kendi kendine:

"Hazırlıksız olanların, kimsesizlerin vay hâline!" diye söylendi.

Vücudunu soğuğa alıştırmaya çalıştı. Allah'ın izniyle kısa sürede soğuk havaya dayanma gücü kazandığı için, Yüce Mevlâ'ya teşekkür etti:

– Rabbime şükürler olsun, çok mutluyum. Bembeyaz tüylerim hem güzelliğime güzellik katıyor, hem de yazın sıcağından, kışın soğuğundan

koruyor beni. Sen çok merhametlisin Rabbim. Çok merhametlisin. Sana ne kadar şükretsem, Seni ne kadar çok sevsem az gelir.

Bu arada komşu çiftlikten sesler gelmeye başladı. Uğur'un babası:

– Av tüfeğini de arabaya koy oğlum! Çabuk ol, diye bağırıyordu. Ben de baltayı getiriyorum.

Tontiş, merak içinde hemen komşu çiftliğe geçti. Uygun bir yere kondu. Olanları dikkatle izlemeye başladı.

Uğur, tüfeği zorlukla taşıyordu. Çünkü neredeyse onun boyu büyüklüğündeki bu tüfek, oldukça ağırdı.

Jipin geceden hazırlandığı belliydi. Hatta kar zincirleri bile takılmıştı.

– Ben sana demedim mi kar yağacak diye?

– İyi de baba, akşam hiçbir belirti yoktu ki. Nasıl anladın bunu?

Babası böbürlenmişti:

– Tecrübe koçum, tecrübe. Haydi, boş ver gevezeliği de arabaya bin hemen.

– Babacığım, ben gelmesem...

– Ne demek gelmesem? Ben ne dersem o olur! Hadi bakalım marş marş!

Uğur'un gitmesini annesi de istemiyordu, sanki içinde bir sıkıntı var gibiydi. Üzüntülü bir eda ile:

– Hava çok soğuk bey, dedi yalvarmaklı bir sesle. Allah korusun, çocuk hasta falan olur sonra. Hem sen de gitmesen olmaz mı? Baksana her taraf karla kaplı. Başınıza bir iş gelmesinden endişe ediyorum.

Uğur'un babası Adnan Bey iyice hiddetlenmişti:

– Sabahtan beri dırdırından bıktım hanım! Neymiş, içkili yılbaşı kutlamak günahmış. Neymiş, çamlar kesilmemeliymiş. Yok efendim, onların da canı varmış.

– İyi de bey, bunları ben demiyorum ki! Dinimizin emri bunlar. Haram belli, helâl belli. Hem "Yaş kesen baş keser." demiş atalarımız. Ben senin iyiliğini istiyorum. Gel vaz geç bu sevdadan. Hem buralarda çam ne arasın?

– Hanım hanım, haramı helâli senden öğrenecek değilim ya. Şunun şurasında hayatımızda ilk defa bir yılbaşı kutlayacağız işte! Arkadaşları da davet ettim. Haa! Bu arada az daha unutuyordum. Akşama iyi hazırlık yap da arkadaşlara mahcup olmayalım. Hem, buralarda çam ağacı olmadığını ben bilmiyor muyum? Çoban Tepesi'ne gidiyoruz.

Oradaki göle balık tutmaya gittiğimde görmüştüm. Çok güzel çamlar var. Hele bir tanesine bayıldım.

Uğur'un annesi ne dese fayda vermiyordu. Uğur da istemeye istemeye arabaya binmişti zaten.

Jip büyük bir gürültü ile hareket etti.

Olanları heyecanla takip eden Tontiş Güvercin, onlardan önce Çoban Tepesi'ne ulaşmalıydı. Bütün gücünü topladı ve uçmaya başladı. Bir süre sonra da jipi yakaladı.

Tontiş Güvercin, jipi yukarıdan takip etmeye devam etmiş ve bu şekilde Çoban Tepesi'nin eteğine ulaşmışlardı. Bu sırada jip birden durakladı. Çünkü yokuş yukarı çıkamıyordu ve Tontiş buna çok sevinmişti. Nasıl olsa onlardan önce varırdı Küçük Çam'ın yanına. Ancak önce plânlarını dinlemek üzere onlara iyice yaklaştı.

Adnan Bey oğluna:

– Uğur, sen arabada bekleyeceksin tamam mı? Arabanın içi soğuyunca arada bir kontağı aç. Sakın ileri geri gideyim deme ha. Kapıları da içeriden kilitle. Sakın kimseye açma, tamam mı?

Henüz on-on bir yaşlarındaki Uğur, arabada yalnız kalmıştı. Dağ başında kimsenin olmadığı bir yerdi burası. Hava da oldukça soğuktu. Doğrusu Uğur biraz korkuyordu. Ancak şu an arabanın kapılarını kilitleyip, babasının gelmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

Tontiş, hızla uçup oradan uzaklaştı. Kısa sürede Küçük Çam'ın yanına varmıştı. Kan ter içindeydi.

Olanları bir bir anlattı.

Tontiş'i dinleyen Küçük Çam çok sakindi:

– Allah büyüktür, korkma, dedi. Yüce Rabbimiz **Emân** ismiyle bizleri koruyacaktır. Şu karlı buzlu havaya baksana. Normal şartlarda buna dayanmamız çok zor. Yüce Allah bir şekilde dayanma gücü veriyor işte. **Emân**, "güven veren, emniyete ulaştıran" demektir.

Küçük Çam biraz düşündükten sonra:

– Bak Tontiş, Bilge Tavşan'ın yuvası şu kayalığın altında. Bir zahmet çağırıver. Boz Tilki de bir yere gitmişti, neredeyse gelir.

Tontiş'ten haber alan Bilge Tavşan, kısa sürede gelmişti. Durumu öğrenince:

– Boz Tilki'yi bekleyelim, dedi. Aklıma acayip bir fikir geldi. Bu fikrimi ona da anlatmalıyım. Umarım onun da söyleyecekleri vardır bu konuda. Korkmayın, inşaallah bu adam amacına ulaşamayacak. Yalnız, bu arada ayak sesleri de yaklaşıyor. Bu Boz Tilki de nerede kaldı canım? Şimdiye kadar gelmiş olmalıydı.

Küçük Çam'a yaklaşan ayak seslerinin Boz Tilki'ye ait olduğunu anlayınca rahatlamışlardı. Bilge Tavşan, ilginç plânını Boz Tilki'ye anlattı.

Bu sırada Uğur'un babası da Çoban Tepesi'nin yamacına geldi. Etrafı inceledi. Tüfeğini yere koydu. Sonra kendi kendine böbürlenerek:

"Hah! Buydu işte, diye sevindi. Amma da akıllıyım haa! Bak, hemencecik buluverdim." dedi.

Elindeki baltayı sıkıca kavradı. Küçük Çam'ın yanına vardı ve:

"Günlerdir hayallerimi süslüyorsun. Evime çok güzel yakışacaksın. Akşam arkadaşlar bayılacak sana. Bir de ışıklarla, pamukla süsledim mi, aylarca konuşurlar artık." diye söylendi.

Baltayı kaldırdı. Tam indirecekti ki Boz Tilki saklandığı yerden hızla çıktı.

Adam, hem irkilmiş hem de çok şaşırmıştı:

– Vay anasına! Bu bir tilki yaa, dedi ve hemen baltayı bırakıp tüfeğe koştu. Boz Tilki kaçmaya başladı. Adam, Boz Tilki'nin peşine düştü. Bir yandan da kendi kendine:

– Çam nasıl olsa garanti, diye söylendi. Önce bunu halledeyim. Bugün amma da şanslıyım be!

Plânın birinci kısmı tamamdı. Fakat ikinci kısım oldukça tehlikeliydi. Boz Tilki tüfeğin özelliğini bilmiyordu. Hızlı koşsa, adam takipten vazgeçebilirdi. Yavaş koşsa, bu kez de kurşunlara hedef olabilirdi. Hızlı koşması daha mantıklıydı. Adam kardaki izlerden takip ederdi nasıl olsa.

Boz Tilki adamı daha önce yapılmış bir ayı tuzağına çekiyordu. Avcıların kurduğu bu tuzak, çok derin bir kuyu şeklindeydi. Üzeri ağaçlarla

örtülmüştü. Bu ağaçların üzerinden geçen, pat diye derin bir kuyuya düşüyor, bir daha da çıkamıyordu. Avcı da gelip avını yakalıyordu.

Boz Tilki, tuzağın üzerinden dikkatli bir şekilde geçti ve özellikle iz bıraktı. Sonra ilerideki bir ağacın arkasına saklandı. Adam, kısa sürede tuzağın bulunduğu yere gelmişti:

"Buralarda olmalı!" diye söylendi. Ayak izleri çoğalıyor, evet evet buralarda...

Tüfeğin tetiğini kaldırdı, dikkatlice sağına soluna bakınmaya başladı. Ancak tuzağı fark edemedi. Tuzağın üzerine basmasıyla birlikte, paldır küldür kuyuya düşmesi bir oldu adamın. Neye uğradığını şaşırmıştı. Korkudan avaz avaz bağırmaya başladı:

– İmdaaat! Kurtarın beni! Kimse yok mu?

Sesini kimseye duyuramayacağını kendisi de biliyordu. Bir süre sonra bağıracak dermanı da tükenmişti. Az dinlendikten sonra kuyudan çıkmayı denedi, ama pek mümkün görünmüyordu. Artık yapacak pek bir şeyi de kalmamıştı. Çaresizlik içinde yere çömeldi. Başını yukarıya kaldırdığında Boz Tilki ile göz göze gelmişlerdi. Başına ne gelmişse bu tilki yüzünden gelmişti.

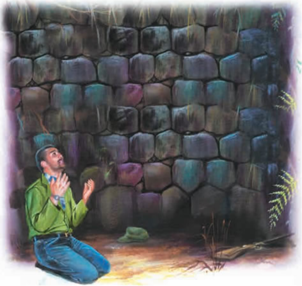
Ondan intikamını almalıydı. Karların içinde telâşlı telâşlı tüfeğini aradı. Fakat nafile, tüfeğini bir türlü bulamıyordu. Düşerken, tüfeğin elinden sıçradığını hatırladı. Demek ki yukarıda kalmıştı bu meret.

Boz Tilki aslında adamın böyle perişan olmasını istemezdi. Fakat başka çaresi yoktu. Aksi hâlde çok sevdiği Küçük Çam hayatından olabilirdi. Bütün bunlara rağmen, yine de bir insanı göz göre göre ölüme terk edemezdi ya! Arkadaşları ile bu konuyu görüşmek üzere kuyunun başından ayrıldı.

Adnan Bey üşümeye başlamıştı. Ayak ve el parmaklarının uyuştuğunu hissediyordu. Uykusu da gelmişti, ama uyumamalıydı. Çünkü, uyuduğu an bir daha asla uyanamayacağını iyi biliyordu.

Bir an ölümü düşündü. Sonra, kendisi ölünce ailesinin başına neler gelebileceği hakkında fikir yürütmeye başladı. Ailesini düşününce birden jipin içinde bıraktığı oğlunu hatırladı. Acaba ona ne olmuştu. "Başına bir şey gelmiş olmasın! Zaten pek de gelmek istememişti çocuk, keşke onu getirmeseydim!" dedi içinden. Sonra hanımının uyarılarını düşünüp ona hak verdi. Haksız ve sert konuşmalarına pişman oldu. Ardından bütün hayatı, bir film şeridi gibi gözünün önünden geçmeye başladı.

Aslında önceleri iyi bir insandı. Varlıklıydı da... Ailesiyle mutlu ve huzurlu bir yaşantısı vardı. Ne olmuşsa birkaç ay önce olmuştu. Bir gece arkadaşının tanıştırdığı kişinin ısrarıyla hayatında ilk defa meyhaneye gitmişti. Çok iğrenç bir yerdi orası. Onca ısrarlara rağmen içki içmemişti. Buna rağmen yeni arkadaşı bir türlü peşini bırakmıyordu. Hatta "Yahu ne biçim erkeksin sen!" diye onunla dalga geçmişti.

Maalesef bu gece de yine o kötü arkadaşının ısrarı ile yılbaşı kutlayacaklardı. Hem de içki içerek... Oysa belki bu gece hayatının muhasebesini yapmalıydı, kendini hesaba çekmeliydi. Vicdanının sesini dinleyip hatalarını düzeltmeye çalışmalıydı. Çünkü; ömürden bir yıl daha gidiyordu. Fakat nasıl olduysa şeytana uymuştu bir kere. Hata üstüne hata yapıyordu. Son günlerde hanımına da kötü davranıyordu. Canı gibi sevdiği biricik Uğur'unu sık sık azarlıyordu. Bugün de küçücük bir çam ağacının hayatına kıyacaktı. Akşam olmadan, hem de bir kuyunun içinde kendini hesaba çekmeye başlamıştı bile:

– Allah'ın gazabına uğradım galiba, diye söylendi. Cuma günü camide bir hocaefendi, Allah'ın **Müzil** isminden bahsetmişti. "Rabbimiz hatasından dönüp özür dileyenleri, yani tövbe edip kusurunu düzeltenleri affeder. Ancak sürekli günah işleyeni ve hatada ısrar edeni, **Müzil** ismi ile cezalandırır, zillete düşürür, perişan eder." demişti. Demek ki Yüce Allah, bana **Müzil** ismiyle cevap veriyor. Bunca hatadan sonra bunu hakettim doğrusu. Hayatımda bu kadar zillete düşmemiştim. Dersimi aldım Allah'ım, dedi.

Adnan Bey vicdanının sesini dinledikçe

duygulanıyordu. Gözünden damla damla yaşlar süzülmeye başladı. Çaresizlik içinde:

– Bir fırsat daha ver Allah'ım, diye yalvardı. Senin **Müzil** isminin yanında **Emân** ismin de varmış. Hoca onu da söylemişti. **Emân**, "kullarına güven veren Allah" demekmiş. **Emân** isminle bana da yardım et Allah'ım! Kötü olan her şeye tövbe ediyorum. Bundan sonra hayatıma çeki düzen vereceğim. Ne olur bana yardım et Allah'ım, diye yalvarıyor, bir yandan da hüngür hüngür ağlıyordu. Bu ağlamayla vücudu birazcık olsun ısınmıştı. Ama bu ne kadar sürecekti?

Boz Tilki, arkadaşlarını toplamış bu meseleyi görüşüyordu. Hepsi de çok sıkıntılı görünüyorlardı. Az sonra bir insan göz göre göre donarak ölecekti.

Bilge Tavşan, bir çare bulmuşçasına tebessüm etti. Bütün gözler birden ona çevrilmişti. Bu sırada:

– Aklına bir çare gelmiştir inşallah, dedi Küçük Çam.

– Evet evet, aklıma bir fikir geldi. Boz Tilki'nin yaptıklarının bir benzerini yaparak adamı kurtarabilirim.

– Nasıl yani?

Bu soruyu hep birlikte sormuşlardı.

– Göl tarafında bir avcı görmüştüm. Onu kuyunun yanına çekebilirim.

– İstersen bunu da ben yapayım, dedi Boz Tilki.

– Olmaz, dedi Bilge Tavşan. Bu sevabı da ben kazanmak istiyorum.

Boz Tilki gülerek:

– Vay bencil vay, diye takıldı. Oysa Âlemlerin Efendisi Sevgili Peygamberimiz "Kişi, kendisi için istediğini mü'min kardeşi için de istemedikçe gerçek mü'min olamaz." buyur muyor mu?

– Haklısın, dedi Bilge Tavşan. Hadi o zaman beraber gidiyoruz.

Kısa süre sonra avcıyı kuyunun yanına getirmeyi başardılar. Sonra oradan biraz uzaklaştılar.

Avcı, kuyudaki adamı görünce onları unutmuştu bile. Aşağıya uzunca bir dal uzatarak adamı yukarıya çekti. Zavallı adam, neredeyse soğuktan donmak üzereydi. Sırt üstü yatırarak ona biraz masaj yaptı.

Uğur'un babası Adnan Bey, bir süre sonra gözlerini açtı:

– Allah senden razı olsun, dedi avcıya. Az daha gelmesen belki donardım. Seni Allah gönderdi buraya. Peki nasıl buldun beni?

Adam olanları anlatınca:

– Demek ki Yüce Rabbim aynı tilkiyle bana hem **Müzil** ismini hem de **Emân** ismini gösterdi. Yüce Allah'ın **Emân** ismini hatırlayınca ümitlenmiştim zaten. Dinimin emirlerini tam olarak yerine getiremesem de Yüce Mevlâya hep güvenmişimdir, dedi.

Avcı merakla:

– Allah'ın isimlerinden bahsediyorsun herhâlde, diye sordu.

– Evet, dedi Adnan Bey.

– Peki, bahsettiğin **Emân** ismi ne manaya geliyor?

– Geçen hafta cuma namazına gittiğimde, camide ders anlatan genç bir hoca söylemişti. "Güven veren, sıkıntıya düşen kullarına yardım eden, onları selâmete ve emniyete ulaştıran" manalarına geliyormuş.

Avcı, bunları öğrenmekten memnun olmuş, bir taraftan da çok üzülmüştü:

– Hayvanlar da bile Yüce Allah'ın güzel isimlerinin tecellisi görülüyor. Bizse bu zavallılara huzur vermiyoruz, dedi. Oysa bu hayvanlar karda kışta ne sıkıntılar çekiyorlar kim bilir? Ben de bundan sonra avcılığı bırakıyorum.

Bu sırada Boz Tilki, Bilge Tavşan ve Tontiş Güvercin uzaktan onları seyrediyorlardı. Allah'ın lütfuyla yine güzel bir iş başarmışlardı. Bunun için çok mutluydular. Kartopu oynayıp şakalaşarak Küçük Çam'ın yanına vardılar. Olanları bir bir anlattılar ona. Küçük Çam da çok mutlu olmuştu.

Tontiş, Küçük Çam'ın "Yüce Allah **Emân**

ismiyle bizleri koruyacaktır." sözünü hatırladı. Hatta Allah'ın, Küçük Çam'ın hayatına kasteden o adama bir fırsat daha vermesinin, aynı ismin tecellisi olduğunu düşündü. O, her kulunun güven kapısıydı, tek dayanağıydı.

– Aman dileyenler, **Emân** olan Yüce Allah'ın güvenliği altındadır, diye söylendi.

Boz Tilki söylenenlerin emanetle bir ilgisi olduğunu düşündü. Fakat meseleyi tam olarak anlayamamıştı.

– Aman mı? **Emân** mı? Bunlar ne demek, dedi.

Tontiş güldü ve:

– İstersen Küçük Çam bunu anlatır sana. Ben üşümeye başladım, hemen çiftliğe dönmeliyim. Haydi Allah'a emanet olun, diyerek uçup gitti.

Tontiş, karların üzerinde uçarken âdeta bir kartopunu andırıyordu. Bir müddet sonra çiftliğe vardı. İlk işi, komşu çiftliğe uğramak oldu. Jip gelmişti. Görünüşe göre her şey normaldi. Yuvasına girdi. Aslında akşam olacakları merak ediyordu. Güneş batınca tekrar komşu çiftliğin bahçesine geçti. Sonra evin penceresine yakın bir ağacın dalına kondu. İçeriden güzel sesler geliyordu. Evet evet, gerçekten bu evde Kur'ân-ı Kerîm okunuyordu, hem de Davudî bir sesle. İçeride manevî bir

atmosfer vardı. Herkes huzur içinde Kur'ân dinliyordu. Uğur'un babası Adnan Bey, bir yandan derinlere dalmış düşünürken, bir yandan da gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Tontiş de duygulanmıştı:

– Ey bir ismi de **Emân** olan Yüce Rabbim, diyerek duaya başladı. Her şey Senin kontrolünde, her şey Senin güvenliğin altında. Her şeyi evirip çevirdiğin gibi, kalpleri evirip çeviren de Sensin.

Dilediğini **Emân** isminle koruyup gözetir, dilediğini **Müzil** isminle zelil ve perişan edersin. Bize emniyet ve güven ver Allah'ım.

Selâmete ve emniyete eriştir hepimizi. Bizi Kur'ân-ı Kerîm'in aydınlık yolundan, Nebîlerin Sultanı Hazreti Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimizin yolundan ayırma Allah'ım. **Müzil** isminle bizi cezalandırma Allah'ım.

Biraz sonra çiftliğe dört kişi geldi.

Kur'ân sesini duyunca, bir müddet kapıda durup beklediler. Sonra da kapıyı tıklatmadan geri dönüp gittiler.

Tontiş, gelenlerin kim olduğunu tahmin etmişti. "Onların da duaya ve yardıma çok ihtiyaçları var." diye düşündü.

DELİLLER YARATAN

Can Serçe ile Tontiş Güvercin havanın soğuğuna aldırmadan sohbete gidiyorlardı. Yolda Zıpır Sincap'a rastladılar. Zıpır Sincap, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu:

– Ona yardım etmeliyiz. Çok zor durumda. Ne olur yardım edelim ona!

Can Serçe, Zıpır'ın söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı.

– Neden bahsediyorsun Zıpır? Yardıma ihtiyacı olan kim?

Zıpır heyecanını bir türlü yenemiyordu:

– Şey... Orada, bak şu ilerideki kayalıkta.

– Şunu doğru dürüst anlatsana Zıpır. Kayalıkta ne var, ne olmuş?

– Bir leylek var orada?

Can Serçe:

– Ne olmuş varsa canım? Başka yerlerde de var.

Tontiş meseleyi anlamıştı. Bu mevsimde bir leyleğin burada olması pek hayra alâmet değildi:

– Yanlış görmüş olmayasın, dedi Zıpır'a.

– İnanın şu iki gözümle gördüm. Küçük bir mağarada acılar içinde kıvranıyordu zavallı.

– O zaman bizi oraya götür, dedi Tontiş. Bir bakalım, nesi varmış?

Birlikte kayalığa yöneldiler. Kısa sürede oraya ulaşmışlardı. Kayalıkların arasındaki küçük bir mağaraya girdiler. Gerçekten de burada bir leylek vardı. Leylek de onları görmüş, hatta biraz korkmuştu.

– Korkma, dedi Can Serçe. Sana yardım etmeye geldik. Hem bu mevsimde senin ne işin var burada?

Leylek kendini toparlamaya çalıştı:

– Kış yaklaşınca arkadaşlarımla birlikte, güneye, sıcak ülkelere doğru yola çıktık. Peygamber Efendimizin diyarına, mukaddes beldelere de uğrayacaktık. Yer yer dinlenip, sonra yolumuza devam ediyorduk. Nasıl olduysa bir ara arkadaşlarımı kaybettim. Telâş içinde onları ararken, ayağım bir dala takıldı ve kırıldı. Kendimi zorlukla buraya atabildim. Gerçi Allah'a çok şükür ayağım iyileşmek üzere, fakat birkaç gündür yiyeceğim yok. Açlıktan hâlsiz düştüm. Ne olur, bana biraz yiyecek bulun. Eğer beslenirsem, ayağım daha çabuk iyileşir. O zaman belki arkadaşlarıma da yetişebilirim.

Tontiş:

– Bu kadar geç kalmana rağmen onlara yetişebilecek misin, diye sordu.

– İnşallah yetişirim. Hele bir iyileşeyim.

Bu arada leylek kıvranmaya başlamıştı:

– Hâlsizliğim artıyor, direncim azalıyor, dedi. Bana biraz yiyecek bulun lütfen?

– Bize gidelim, dedi Zıpır Sincap. Bizde çok yiyecek var.

– Şaka mı yapıyorsun Zıpır, diye çıkıştı Tontiş. Baksana zavallının kımıldayacak hâli yok.

– Doğru ya! Haklısın, diye şaşkınlığını belirtti Zıpır. Ne yapacağız o zaman?

– Yiyeceği buraya getireceğiz, dedi Can Serçe. Birkaç gün burada beslenmesi lâzım leylek kardeşin.

– O zaman hemen gidelim, dedi Zıpır.

Tontiş gülümsedi:

– Boşuna Zıpır dememişler sana. Hele dur bakalım, önce iyi bir plân yapalım. Düşünerek hareket edelim.

Tontiş Güvercin biraz durakladı, sonra devam etti:

– Leylek kardeşi yalnız bırakamayız. Siz burada kalıp onunla ilgilenin! Ben gidip arkadaşlara haber vereyim. İnşallah kısa sürede yiyeceklerle döneriz.

Can Serçe, Tontiş'in yalnız gitmesine razı değildi:

– Ama nasıl olur, dedi. Lâpa lâpa kar yağıyor. Ya başına bir iş gelirse?

– Allah'ın izniyle bir şey olmaz, dedi Tontiş. Rabbim hangi hayırlı işin önünü kesmiş ki? Haydi, hoşça kalın, Allah'a emanet olun.

Uçup gitmişti Tontiş Güvercin. Arkasından bakakaldılar.

– Allah yardımcın olsun, diye söylendi Zıpır.

– Âmin, dediler hep birlikte.

Tontiş, bütün gücüyle uçmaya çalışıyordu. Arkadaşları çoktan toplanmış olmalıydılar. Bu arada karın şiddeti de büsbütün artmıştı. Tontiş'in uçması gitgide zorlaşıyordu.

Bir süre sonra tipi başladı. Rüzgâra karşı uçmak oldukça zordu. Islanan kanatları iyice ağırlaşmış, üşümeye başlamıştı. Kendi kendine:

– Başaramayacağım galiba, diye söylendi. Bu şekilde uçmam imkânsız! Ne yapsam acaba, dedi.

Tam bu sırada:

– Buraya gel! Hadi çabuk gel, diye bir ses duydu. Kar dinince devam edersin!

Sağa sola bakındı. Göz gözü görmüyordu.

– Hayal görüyorum galiba, diye düşündü. Donmak üzere olanlar böyle hayaller görürlermiş. Ne yapsam Allah'ım! Bana bir yol göster.

– Bu şekilde yola devam edemezsin. Hava gittikçe bozuluyor. Buraya gel dedim sana!

Hayal görmüyordu, bu sesler gerçekti. Evet evet biri onu çağırıyordu. Bu defa Tontiş Güvercin:

– Sen kimsin, diyebildi güçlükle.

– Aşağıya dikkatli bakarsan görürsün. Ben bir çınar ağacıyım.

Tontiş Güvercin yavaşça alçaldı. Çınar ağacını görmüştü.

Güçlükle ağacın kalın bir dalına kondu. Burada durabilmesi mümkün değildi. Çünkü tipi çok şiddetliydi.

– Üzerimde dinlenip rahat edebileceğin bir yuva var, dedi çınar ağacı. Leylek kardeşlerin yuvası. Onlar güneye doğru gidince boş kaldı.

Tontiş yuvaya girdi. Yuva gerçekten sıcacıktı:

– Teşekkür ederim çınar kardeş, dedi. Ne kadar güzel yapılmış burası.

Çınar ağacı bu sözleri tebessümle karşıladı.

Tontiş Güvercin bu kuytu yerde bir süre dinlenince kendine gelmişti:

– Allah'ın hikmetine bak, dedi. Bir leyleğin hayatını kurtarmak için yola çıkıyorum. Başka bir leyleğin yuvası hayatımın kurtulmasına vesile oluyor.

– Hayırdır inşaallah, dedi çınar ağacı.

Tontiş olanları çınar ağacına anlattı. Çınar ağacı çok şaşırmıştı.

Tontiş Güvercin:

– Niye şaşırdın, diye sordu.

– Bu yuva, hayatını kurtarmaya çalıştığın leyleğin yuvası da ondan.

Bu kez de Tontiş şaşırmıştı:

– Nereden biliyorsun?

– Arkadaşları onu arıyorlardı. Onu kaybedince

geri geldiler. Bulamayınca çok üzüldüler tabi. Sonra da "Bizden hızlı gitmiştir." düşüncesiyle yollarına devam ettiler. Mübarek topraklara varmışlardır belki de. Onu, orada bulamayınca kim bilir ne kadar üzülecekler.

– Fakat, inşallah dönünce çok sevineceklerdir.

– Leylek kardeşin durumu nasıl şu an?

– Fena sayılmaz. Sıkıntısı açlık. Birkaç güne kadar iyileşir sanıyorum.

Çınar ağacı söylenmeye başladı:

– Tesadüfün bu kadarı da olmaz. Akıl alacak gibi değil.

– Sevgili çınar kardeşim, yanlış konuştun. Çünkü, kâinatta tesadüf yoktur. Evrendeki bütün işler, son derece düzenli ve plânlı bir şekilde cereyan ediyor. Her şey Rabbimizin dilemesi ile oluyor. Her varlık, her olay O'nun varlığının delili. Canlı ve cansız bütün varlıklarda, kâinatta cereyan eden bütün hâdiselerde O'nun **Bürhân** ismini görüyoruz.

– Çok haklısın. O'nun izni olmadan benim bir yaprağım bile düşmez yere. "İlginç bir rastlantı" anlamında söylemiştim, alışkanlık işte.

– Allah'ın hikmeti, O'nun takdiri demek gerekir.

Böylesi daha doğru değil mi? Neyse, bana müsaade. Hava sakinleşti, bir an önce Çoban Tepesi'ne ulaşmalıyım. Her şey için teşekkür ederim. Allah razı olsun. Bana çok yardımcı oldun. Seninle karşılaşmamız da O'nun lütfu, şükürler olsun Rabbimize. Haydi hoşça kal.

– Güle güle, yine beklerim. Yolun düşerse misafirim ol.

Tontiş Güvercin neşeyle kanatlarını çırparak uçup gitti.

Çınar ağacı, kısa sürede yaşadığı bu güzelliklerle sanki ısınıvermişti. Başkalarına yararlı olmanın verdiği mutluluk sardı içini. Ve dost kazanmanın, bu güzel dostla Yüce Rabbini anmanın huzuru...

Aslında çınar ağacı da sık sık tefekkür ederdi. Yazın sıcağı, kışın soğuğu, her şey ama her şey öyle dengeliydi ki... Burç burç sema, vadi vadi yeryüzü ona Yüce Allah'ı hatırlatıyor, âdeta bütün varlıklar "Ya **Bürhânu** Ya Allah!" diye haykırıyordu. Yeryüzünü inceler, gökyüzünü inceler, "Her şeyde Seni görüyorum Allah'ım." derdi. Çevresindekilerle zaman zaman sohbet eden Tontiş'i de çok beğendi. Oldukça bilgili görünüyordu.

"Nasıl olsa gelir." diye söylendi. "Leylek kardeşler dönünce, o da mutlaka ziyarete gelir."

Tontiş, kısa sürede Çoban Tepesi'ne ulaştı ve olanları arkadaşlarına anlattı.

Leyleğin beslenmesi için gerekli olan yiyecekleri birlikte yardımlaşarak temin etmişlerdi.

Bilge Tavşan, Tontiş Güvercin ve Pıtır Sincap yiyecekleri götürmek üzere yola çıktılar.

Hava iyice sakinleşmişti. Dondurucu soğuk gitmiş. Güneş ışıkları karların üzerini okşamaya başlamıştı.

Bir ara Tontiş Güvercin derin düşüncelere dalmıştı. Yüce Allah'ın her şeyde bir izi vardı. Bu hızlı değişikliği ancak O yapabilirdi. Rüzgâr biraz daha şiddetini artırsa, havanın sıcaklığı biraz daha düşmüş olsa hiçbir varlık hayatını sürdüremezdi. Gökyüzündeki nizam, yeryüzündeki ahenkli işleyiş, her şey ama her şey O'nun varlığının deliliydi. Çünkü O, **Burhân**'dı. "Kendi varlığı ve birliği için deliller yaratan" idi.

Karlar kısa sürede vıcık vıcık olmuştu. Bilge Tavşan'la, Pıtır Sincap zorlukla yürüyorlardı.

Tontiş Güvercin de onlara ayak uydurmaya çalışıyordu. Ağzındaki yiyecekleri yere bıraktı ve:

– Çok yoruldunuz, dedi. Dilerseniz biraz dinlenelim, ileride bir kayalık biliyorum. İçi de oldukça sıcak.

Bilge Tavşan:

– İyi olur, dedi. Bu ihtiyar hâlimle size ayak uydurmam çok zor. Pıtır da titremeye başladı zaten.

Beraberce kayalıktaki mağaraya girdiler. Mağara oldukça sıcaktı. Onları gören yarasalar hemen kaçıştılar.

– Korkmayın, dedi Tontiş. Sizlere zararımız dokunmaz.

Ancak onlar, yine de uzakta durmayı tercih ediyorlardı.

Pıtır Sincap gözlerini onlardan alamıyordu.

– İlk defa mı yarasa görüyorsun yoksa, dedi Tontiş.

– Evet, diye cevap verdi Pıtır. Niçin öyle ters duruyorlar?

– Allah'ın bir hikmeti işte. Rabbim her canlıyı farklı özellikte yaratmış. Biliyor musun, onların gözleri de görmez.

Pıtır şaşırmıştı:

– Ancak biz mağaraya girince hemen kaçtılar. Görmüyorlarsa bizim geldiğimizi nasıl anladılar?

Pıtır'ın sorusuna Bilge Tavşan cevap verdi:

– Onların kulakları çok hassastır. En ufak sesi duyarlar. Yönlerini de kulaklarının bu hassaslığı ile belirlerler. Görüyormuşçasına hiç bir yere çarpmadan hareket edebilirler.

Pıtır'ın şaşkınlığı daha da artmıştı.

– Fakat nasıl olur? Bu imkânsız!

Bilge Tavşan yine bilgece cevap verdi:

– Niye imkânsız olsun, onları yaratan da Yüce Allah'tır. Allah için imkânsız diye bir şey yoktur Pıtır. O, **Bürhân**'dır, kendisini tanıtmak için pek çok deliller yaratır. Esen bir rüzgârda, yere düşen bir kar tanesinde, yemyeşil çimenlerde, rengârenk çiçeklerde, uçuşan böceklerde, kuşlarda, kelebeklerde O'nun varlığının ve birliğinin delilleri vardır. Aslında bütün yaratıklar O'nun delilidir. Sen daldan dala atlayabiliyorsun, Tontiş uçabiliyor. Benim açımdan bu yaptıklarınız da imkânsız. Fakat Yüce Yaratıcı, her birimize ayrı özellikler, ayrı güzellikler vermiş.

Bilge biraz düşündükten sonra devam etti:

– Şimdi sana bir soru soracağım.

Pıtır, "soru" deyince heyecanlandı. Kulaklarını dikti.

– Hadi sor bakalım. Ben de kendimi denemiş olurum. Uzun süredir sohbetlere katılıyorum. Bakalım bir şeyler öğrenebilmiş miyim?

– O zaman iyi dinle. Küçücük kar taneleri yerde birleşince yığınlar oluşturuyor. Atmosferde birleşmiş olsalardı ne olurdu?

Aslında çok kolay bir soruydu, ama Pıtır bunu bir çırpıda cevaplayamadı ve:

– Birazcık düşünsem, dedi.

Bilge Tavşan yerinden doğrularak:

– Olur, dedi. Yolumuza devam edelim. Arkadaşlar iyice meraklanmışlardır. Bu arada sen de sorunun cevabını düşünmüş olursun.

Yola koyuldular. Pıtır'ın aklına çok şey geliyordu. Birçok örnekler buluyordu kendine göre. Fakat daha güzel örnekler bulmak için, düşündüklerini söylemekten vazgeçiyordu hep.

Kayalık görünmüştü.

Tontiş:

– İşte şurası, dedi. Arkadaşlar içeride.

Mağaraya tam yaklaşmışlardı ki birdenbire büyük bir gürültü koptu. Kayalığın üst kısmındaki karlar büyük bir kartopu olmuş, aşağıya doğru yuvarlanıyordu.

– Kaçalım! Kaçalım, diye bağırdı Bilge. Çığ üzerimize geliyor!

Büyük bir gürültü koptu. Her tarafı toz bulutu kapladı. Korkuyla kaçıştılar.

Kulakları sağır eden bu gürültü ve toz bulutu ile her biri bir tarafa dağılmıştı. Tontiş, bir müddet

baygınlıktan sonra kendine geldi. Etrafına bakındı. Arkadaşlarını göremiyordu. Heyecan ve telâşla:

– Bilge! Pıtır! Neredesiniz? Lütfen cevap verin! Lütfen, diye bağırmaya başladı.

Ancak ses veren yoktu. Üstelik kar yığını etrafı kaplamış, mağaranın girişini de kapatmıştı. Tontiş ne yapacağını şaşırmıştı. Kar yığınının etrafında oradan oraya uçup duruyordu:

– Arkadaşlar karın altında, diğerleri de mağarada mahsur kaldılar. Ne yapacağım ben şimdi? Ne olur yardım et Allah'ım, bana bir yol göster!

İyice yorulmuştu bu güzel güvercin. Çaresizlik içinde yere kondu. Ağlıyordu. Elbette Allah'ın dediği olurdu. Ama yine de ağlıyordu. Bilge, Pıtır, Zıpır, Can Serçe, yeni tanıştıkları leylek kardeş, hepsi bir anda gözden kayboldular. Tontiş, Rabbine sığınıp, yakarmaya devam etti:

– Affet Allah'ım, diye söylendi. Hayat ne kadar Senin varlığının delili ise ölüm de Senin varlığının o kadar delilidir. Sen ne yaparsan, doğrusunu yaparsın. Sen istemedikçe bizim elimizden bir şey gelmez.

Tontiş Güvercin bitkin ve perişandı. Ağlaya ağlaya:

– Bir ümit, bir ümit Allah'ım! Ne olur, yardım et bize, diye yalvardı.

“Eğer yardımcı bulabilirsem belki içeridekileri kurtarabilirim.” diye derin bir iç geçirdi.

Düşünmeye başladı. Boz Tilki’ye haber vermeliydi. O mutlaka buna bir çare bulurdu. Çok yorgundu, ama ne olursa olsun bir an önce Boz Tilki’ye ulaşmalıydı. Havalanmak için yerinden doğruldu.

Ancak her tarafı ağrıyor, başı dönüyor, dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Birdenbire:

– Buldum! Buldum, diye bir ses duydu.

Bu ses Pıtır'ın sesiydi. Az ilerde küçük bir kar yığınının altından geliyordu bu ses. Hatta Pıtır'ın kuyruğu dışarıdaydı.

Tontiş gözlerine inanamıyordu. Rüya mı görüyordu yoksa?

Hemen Pıtır'ın yanına gitti. O varıncaya kadar Pıtır karların altından çıkmıştı:

– İşte böyle olurdu, dedi gülerek.

– Böyle mi olurdu? Ne demek bu?

– Kar taneleri yere düşmeden atmosferde birleşseydi, böyle olurdu. Yani kafamıza kocaman kocaman kar yığınları düşerdi. Belki yeryüzünde hayat olmazdı.

Gülsün mü, ağlasın mı? Tontiş değişik duygular içindeydi:

– Sen hâlâ orada mısın, diye çıkıştı Pıtır'a. Arkadaşlar mağarada mahsur kaldı, bir türlü çıkamıyorlar. Bilge Tavşan da ortada yok. Ben neredeyse ölecektim. Sen hâlâ nelerle uğraşıyorsun? Çocukluktan kurtulamadın bir türlü.

Pıtır hiç oralı değildi:

– Kar kristallerinin birbirinden güzel şekilleri,

her kristalin geometrik şeklinin farklı oluşu, karın tane tane yağması... Bunların hepsi de Yüce Allah'ın yarattığı delillerden. Yani bunlar O'nun **Bürhân** ismini anlatıyor, dedi.

– Pıtır, sen dalga mı geçiyorsun benimle? Hem kuyruğunu da sallayıp durma öyle. Arkadaşların başına gelenlerden zevk alıyormuş gibi davranıyorsun.

– Arkadaşların başına ne gelmiş ki?

Tontiş Güvercin'e göre, bizim Pıtır kafasını taşa falan çarpmış olmalıydı. Bu kadar duyarsız olması mümkün değildi çünkü. Kendi kendine bir "Allah Allah" çekti içinden. Tam bu sırada Bilge Tavşan'ın konuşmasıyla irkildi:

– Merhaba arkadaşlar! Bu arkadaşımız saksağan kardeş. Geçen gün tanışmıştık.

Tontiş, heyecan ve şaşkınlık içinde:

– Bilge! Sen ha!

Bilge Tavşan da şaşırmıştı:

– Evet ben ya! Yeni mi tanışıyoruz yoksa?

– Ölmedin öyleyse!

– Sanıyorum baygınlığın henüz geçmedi. Ne ölmesi kardeşim? Bize bir şey olmadı ki. Sen küçük bir baygınlık geçirdin o kadar.

– Karın altında ne arıyordun öyleyse!

– Sana şaka yapmış olmalı. Ben saksağan kardeşi bulmaya gitmiştim, buraları iyi bilir diye. Tahminimde de yanılmamışım. Mağaranın başka bir çıkışı varmış. Arkadaşları oradan çıkaracağız.

Tontiş, Pıtır'a ters ters baktı, sonra da gülümseyerek:

– Seni hain seni! Beni bu kadar telâşlandırırsın ha, diyerek Pıtır'ın üzerine atladı. Benimle dalga geçmenin ne demek olduğunu gösteririm sana.

Pıtır bu, Tontiş'e yakalanır mı hiç? Hızla oradan oraya zıplamaya başladı. Pıtır'ı yakalayamayacağını anlayınca Tontiş vazgeçti bu kovalamacadan:

– Korkma korkma, bir şey yapacak değilim sana, dedi.

Birlikte neşeli bir yolculuktan sonra arkadaşlarına ulaşmışlardı.

Yaralı leyleği güzelce doyurdular. Bir hafta boyunca nöbetleşerek ona baktılar, hastalığıyla ilgilendiler ve ona yiyecek verdiler.

Bilge Tavşan, leylek kardeşin bir süre sonra uçabileceğini müjdeledi.

Ve tahmin ettiği gibi de oldu. Sonunda leylek gerçekten iyileşmiş, veda günü geldi. Leylek için güzel bir tören hazırladılar. Birlikte dualar ettiler. Herkes leyleğe gıpta ile bakıyordu.

Pıtır Sincap biraz çekinerek leyleğe:

– Size bir soru sorabilir miyim, dedi. Günlerdir kafamı kurcalıyor da...

Bütün gözler Pıtır'a çevrilmişti:

– Elbette sorabilirsin, dedi leylek.

– Şey! Çok merak ediyorum, dedi Pıtır. Halk

arasında "Leyleğin ömrü lak lakla geçer." diye bir söz vardır. Sizce bu doğru mu?

Bu sıcacık ortam bir anda buz gibi olmuştu. Herkes tuhaf tuhaf birbirine bakıyordu. Ortalığı koyu bir sessizlik kapladı.

Şoku ilk atlatan Boz Tilki oldu:

– Pıtır, yine pıtırlığını yaptın ha, dedi. Bu sorunun sırası mıydı şimdi?

Pıtır mahcup olmuştu. Titrek bir sesle:

– Ne yaptım ki? Ne yaptım ben, diyebildi.

Leylek gülümsedi. Hoşgörülü davranarak:

– Aslında Pıtır güzel bir soru sordu, dedi.

Herkes şok üzerine şok yaşıyordu. Bu sorunun nesi güzeldi?

– Evet kardeşlerim, gerçekten güzel bir soru sordu Pıtır. Bizim ömrümüz lak lakla geçer, doğru. Yalnız bizim lak laklarımız manasız ve boşuna değildir. Halk bunu yanlış değerlendiriyor. Belki boş sesler çıkardığımızı zannediyorlar. Biliyorsunuz, her varlık kendi diliyle, kendine has davranışlarıyla Yüce Allah'ı zikreder. Taşlar tık tıklarıyla, kuşlar cik cikleriyle, güvercinler guk guklarıyla, rüzgâr hışırtısıyla, yağmur şıpırtısıyla... Her şey, ama her şey mutlaka O'nu zikreder. Çünkü kalpler, ancak

Allah'ı anmakla huzur bulur. Biz de bu şekilde zikir yapıyoruz ve bu bize büyük bir haz, manevî bir lezzet veriyor.

Bu açıklamalardan sonra leylek etrafındakileri süzdü ve:

– Mesele anlaşıldı mı, dedi. Bu soruyu sorduğu için Pıtır kardeşe tekrar teşekkür ediyorum. Sağolun, bana bir yanlışı düzeltme fırsatı vermiş oldu. Sizler de bu anlattıklarımı çevrenizdekilere anlatırsanız, çok sevinirim. Ayrıca birilerinin arkasından konuşmak, dedikodu yapmak çirkin bir davranıştır. Pıtır, bunu önlemiş oldu, dedi.

Leylek, Pıtır'a bir kez daha minnetle baktı, sonra herkesle göz göze geldi.

Kendisine iyilik eden, gerçek bir kardeş gibi davranan bu yeni dostlarından ayrılırken çok duygulanmıştı:

– Allah hepinizden razı olsun, dedi. Bana çok hakkınız geçti. Sizin için Yüce Allah'a dua edeceğim. Hem de mukaddes beldelerde. Bütün âlemlere, bize ve diğer canlılara rahmet olarak gelen son peygamberin diyarında. Duyduğuma göre, oralarda yapılan dualar mutlaka kabul edilirmiş. Haydi hoşça kalın.

Leylek, "Allahuekber!" sesleri ile uğurlandı kutsal topraklara doğru...

O mübarek yerleri görmeyi onlar da çok arzuluyorlardı.

İnsanların, diğer bazı varlıkların akın akın oralara gitmeleri, gidemeyenlerin büyük bir arzu duymaları da **Bürhân** isminin tecellisiydi.

Bütün bu olaylar Yüce Allah'ın **Bürhân** ismini zihinlerinde daha da pekiştirmişti. Tatlı nağmelerle O'nun güzel isimlerini anarken "Ya Bürhânu Ya Allah" ifadesini daha bilinçli olarak söyleyeceklerdi artık.

* * *

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM